

Lahko bi ta pregled še nadaljevali in navedli novo vrsto mladih, a manj pomembnih pesnikov, toda vsak pregled ima svoje meje. Na celotnem področju mlade češke poezije ima za sedaj definitivne poteze samo pesniška osebnost Josefa Hore, čigar delo bi lahko po njegovih resničnih vrednotah postavili v isto vrsto z velikimi liriki starejše generacije: z Dykom, Tomanom, Šramkom. V ostalem pa je mlada poezija živ in v svojem razvoju močno spremenljiv organizem. Če bomo čez deset let opisovali njeno panoramo, bodo nemara mnogi izmed tu omejenih dozoreli do pesniške polnosti, drugi pa (kdo ve?) zatonili za obzorjem, kjer bodo vstajala imena novih pesnikov z novo poetično vsebino. Doba, v kateri se je doslej razvijalo mlado češko pesništvo, ni daljša od trinajstih let. V zgodovini generacije je to še vedno otroška doba. A otroški obraz se spreminja od leta do leta.

(Iz češkega rokopisa prevel *B. Borko.*)

SREČANJE

V I D A T A U F E R

M idva sva belo drevo, v noč sva veje nagnila; midva sva dobro drevo, v soncu sva se svetila. Pred nama je bleda gospa z zlato lučko obstala,	nima oči, ne srca, da bi naju poznala. Midva sva dobro drevo, v noč sva veje nagnila; midva sva belo drevo v soncu sva se svetila.
---	---

PODLESEK

V I D A T A U F E R

V meni živi spomin: Potok in trate in sonce z višin.	In sredi trat si mi brat, mi cvetke zatikaš v lase.
--	--

In spet si
nagnil obraz
nad moje
dolge besede.
In rahel nasmeh
v tvojih očeh
je klical
minute blede.

Podlesek bel
je v mojih laseh
zvenel
in žalostna gledam
čez trate.
Ti si sam
a jaz več ne znam
moliti zate.

V BEZNICI

V I D A T A U F N E R

Iskala sem te
v cvetju in sreči.
Iskala sem te
v bolečinah in trnju.
Cvetje se je dotaknilo
mojih ust,
trnje je ranilo
moje telo.
Zdaj sem te našla.
V zakajeni beznici sediš,
pijan in razcapan.

Gledaš me
z bolnimi očmi,
nič lepega
ni v njih
in stiskaš mojo roko,
da jočem.
Pijanci in potepuhi
so s teboj,
jaz pa vdano stojim
sredi zakajene beznice;
gledam tvoje oči
in božam tvojo dlan.

NEKAJ BESED O SMRTI

† F R A N M I L Č I N S K I

Ne vem, zakaj ne bi smel baš o svoji smrti povedati kake besede. Kadar pričnem, holaj, takoj mislijo, da me morajo tolažiti in da ne bom umrl.

Toda sem se odločil, da bom.

Ne morebiti baš ta dan ali to leto ali bližnje, nego bom umrl kadarkoli. Toda, da bom, sem se odločil trdno.

Dokler sem bil mlajši, je bil položaj drugačen. Takrat sploh nisem imel namena umreti. Tako, kakor — recimo — tudi nedolžno jagnje svoje smrti nima na repertoarju jagnječjih svojih preudarkov in naklepov. Zdi se mi, da je nima na repertoarju. Seveda priseči ne bi mogel, ali jo ima